

Tjeneste, man kan gjøre Sagen, er fra alle Sider at stemme for vort Forslag. Man kan vel forsøge at lægge Mere i Forslaget, men der ligger i Virkeligheden ikke Mere deri, end hvad der fremgaar af den skriftlige og mundtlige Motivering deraf, og det vil aldrig lykkes at bruge det som et Argument mod Divisionskationen. Jeg tvivler forresten ikke om, at det Vedtagelse senere vil blive benyttet af Divisionskationens Modstandere, saa vidt de formaa; men det vil faktisk ikke kunne ske. Det store Antal Stemmer for Forslaget vil nemlig falde i Genhold til den Motivering, vi have givet, og hvis man fra den anden Side ogsaa stemmer for Forslaget, vil det jo være umuligt at benytte det som Argument mod Divisionskationen. Derfor altsaa Alle stemme for Forslaget, vil Sagen paa den fornuftigste Maade være bragt ud af Verden. Jeg begjærede forresten Ordet for at gjøre en Bemærkning til den høitærede Minister om Endringsforslaget under Nr. 44. Den høitærede Minister udtalte, at naar denne Bevilling blev ham given, maatte han betragte den som en Bevilling, der ikke ret vel atter kunde fjernes fra Finantsloven. Efter denne Udtalelse tror jeg nok, at der vil være forøget Anledning til at stemme for Endringsforslaget, altsaa til at negte Bevillingen, thi saasnart en Bevilling af en saadan Natur skal have den Karakter, at den kommer til at udgjøre et Led af et Normalbudget eller kommer til at staa udenfor de Bevillinger, der ere underkastede Thingets fulde, frie Afgjørelse hvert Aar, er der endnu mere Grund til at modsætte sig den. Jeg skal derfor blot gjentage min Opfordring til at modsætte sig denne Bevilling paa 6,000 Kr., navnlig af Hensyn til de Konsekvenser, der derved ere stillede i Udsigt. Jeg behøver ikke at komme ind paa de andre Endringsforslag, der have været Ojenstand for Omtale, da jeg tror, at jeg har yttret Alt, hvad der derom behøver at siges.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Min Begjæring om 6,000 Kr. i Anledning af Aarhus Bispe-tiendes Inddragelse vilde efter min Overbevisning være uden Mening, hvis jeg ikke, naar jeg opnaaede den, med det Samme var vis paa, at Ministeriet kunde bevare den for Fremtiden. Hvad angaar Forslag under Nr. 55, forekommer det mig, efter hvad nu den ærede Ordfører udtalte, at Diskussionen derom løber ud i en Retning, der temmelig langt fjerner sig fra Flertallets Betænkning. I Flertallets Betænkning staar følgende, som jeg skal tillade mig at oplæse: „Uden at ville komme ind paa Spørgsmaalet om Divisionskationens Nødvendighed eller Berettigelse ved Undervisningen kan Udvalgets Flertal dog ikke tilraade at give en Bevilling i dette Diemed, saalænge der ikke ad Lovgivningsveien eller paa anden Maade er truffet fyldestgjørende Forholdsregler

med Hensyn til den nævnte Art af Forsøg. Man foreslaar derfor at nedsætte Kontoen med 400 Kr.“ Jeg tror ikke, at denne Yttring kan forstås paa anden Maade, end at det ærede Flertal, forsaavidt Thinget følger det, derigjennem opfordrer Regjeringen til at tage Spørgsmaalet under Overveielse og til at fremkomme med Lovgivningsforslag, sigtende til at ordne Divisionskationens Spørgsmaalet, det være nu paa den ene eller den anden Maade. Er det ikke Meningen, skal jeg ærlig tilstaa, at jeg ikke er istand til at begribe, hvad man egentlig har ment med den Sætning, jeg tillod mig at oplæse. Jeg opfattede den Afstemning, der nu ligger for om dette Spørgsmaal, som jeg forøvrigt ikke lægger nogen overordentlig stor Vægt paa, saaledes, at om det høie Thing negter de 400 Kr., saa opfordrer det med det Samme mig som den, det nu nærmest angaar i Diebliffet, til at henvende mig til min Kollega, Justitsministeren, med det Spørgsmaal: Folkethinget har stillet sig saa og saa; mener Justitsministeren ikke, at der i den Anledning er Grund til at tage under Overveielse, hvorledes Lovgivningen for Fremtiden skal stille sig ligeoverfor Divisionskationens Spørgsmaalet; thi jeg, som den overordnede Autoritet for Universitetet og altsaa ogsaa for det fysiologiske Laboratorium, kan ikke være tjent med, at Spørgsmaalet staar aabent længere, naar man paa denne Begrundelse negter mig en saa ubetydelig Forhøielse som 400 Kr. Hvis Thinget vil gaa den Vej, vil det med det Samme sige: Vi ville for Fremtiden Intet bevilge udover, hvad der hidtil er bevilget til det Laboratorium, naar ikke Regjeringen vil fremkomme med et Lovforslag om Divisionskationen. Enten er dette Meningen, eller der er slet ingen Mening i det ærede Udvalgs Betænkning paa dette Punkt.

Ordføreren (Holstein): Det mærkelige Tilfælde er, at den ærede Minister i denne Sag tror at være uenig med os, skjøndt han netop er ganske enig med os. Vi have sagt, at saa længe en Lov angaaende Divisionskation ikke foreligger, ønske vi ikke at stemme for en Bevilling, hvorved vi komme til at tage Standpunkt i Spørgsmaalet. Vi ønske at holde os udenfor Sagen, og deri ligger paa den ene Side en Opfordring for Ministeren til at søge for, at denne Sag hurtigst muligt ordnes ad Lovgivningsveien, og paa den anden Side ligger der en Reservation for vort Bedkommende om ikke at udtale nogenformelt Mening i denne Sag. Det er de to Ting, der ligger i dette Forslag. Det er der overordentlig god Mening i, og der ligger ikke en Smule Mere deri. Det maa for den ærede Minister være en Opfordring til at faae denne Sag ordnet ad Lovgivningsveien saaledes, som han maatte anse det for betryggende.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.